

[Finansministeren]

le af de lyse punkter. Lad mig blot fremhæve ét af dem:

Hvis vi ser på vare- og tjenestebalancen – altså det, vi sælger, i forhold til det, vi køber – har den udviklet sig sådan, at vi i 1989 har et overskud, som ikke har været større i noget år i efterkrigstiden, end det er i år, målt i procent af vores bruttonationalprodukt.

Vi har haft en stigning i overskuddet på vare- og tjenestebalancen fra 3 mia. kr. i 1986 til godt 23 mia. kr. i indeværende år. Vi er altså inde i en økonomisk vækst, som er båret af eksport. Og det er lige præcis det, vi har brug for.

I dag er Danmark blandt de lande i OECD, der har det forholdsmæssigt største overskud på vare- og tjenestebalancen, og det er første gang i mange, mange år, at Danmark er i en førerposition for så vidt angår overskud på vare- og tjenestebalancen.

Derfor er det, vi ser af positive tegn for øjeblikket, en eksportbåren vækst, og det er det, vi har brug for.

Hvis vi fortsat forbedrer vores konkurrenceevne i 1990 ved en lav omkostningsudvikling og en lav prisudvikling, er det vores vurdering, at den alt, alt for høje arbejdsløshed faktisk er ved at toppe.

Det er nok rigtigt, at vi for øjeblikket ligger omkring de 275.000 arbejdsløse i sæsonkorregerede tal. Det er også muligt, at vi bliver liggende dér lidt endnu, men når vi kommer nogle måneder frem – hvis de forudsætninger, vi gør, holder, og hvis vi kan holde omkostningsudviklingen i ro – så vil vi se den udvikling, at arbejdsløsheden vil falde.

Da der samtidig er en tilgang til arbejdsmarkedet på forventeligt over 20.000 mennesker i 1990, ligger der bag det en reel vækst i beskæftigelsen, især i den private del af det danske samfund, og det er lige præcis det, vi har brug for.

Lad mig her bemærke til fru Lilli Gyldenkilde, at arbejdsløsheden nu som før er et tema, som optager mig personlig meget stærkt. Der er generelle økonomiske argumenter, der kan føre til reduktion af arbejdsløsheden. Regeringen er villig til at forhandle med alle partier om de muligheder for at forstærke indsatsen over for specielt unge ledige, som vi har fremsat forslag om i Folketinget, og som vi håber vi kan få gennemført straks efter nytår.

Et andet tema, som hr. Svend Auken vendte tilbage til et par gange i sin tale, var spørgsmå-

let om finansloven set i forhold til danske pensionisters forhold. Igen synes jeg, der er behov for at give nogle faktiske oplysninger, der understreger, at forholdet til pensionisterne måske er lidt mere nuanceret, end hr. Svend Auken giver udtryk for.

Hvis vi ser på pensionisternes realindkomst-udvikling, altså købekraft, i perioden fra 1982 til 1989, er den vokset med godt og vel 10 pct. i den periode. Hvis vi nu sammenligner med en tilsvarende periode fra 1975 til 1982, var den gennemsnitlige købekraftudvikling uændret i perioden. Da havde vi som bekendt socialdemokratiske regeringer og en uændret købekraftudvikling over en 7-årig periode for pensionister. I de sidste 7 år har den reale købekraftudvikling for pensionister været en forbedring på 10 pct.

Så kan man altså ikke give det fortegnede billede af pensionisternes forhold, som hr. Svend Auken prøvede på. Man burde måske nærmere vurdere, om vi fortsat kan have råd til sådan en udvikling, hvor pensionisternes reale købekraft udvikler sig bedre, end en gennemsnitlig LO-lønmodtagers købekraft gør.

Jeg havde da egentlig også forstået på en af de dagsordener, som vi har stemt om i fællesskab den 18. maj 1989, at Socialdemokratiet mente, at her var et punkt, som vi burde se på, og som jeg formoder at vi kommer til at se på i det nye år.

Hr. Svend Auken talte ikke længe og varmt, men kort og præcist om det gode samarbejde mellem S og SF. Det blev dog ikke så præcist, at hr. Svend Auken svarede på fru Marianne Jelveds interessante spørgsmål, om samarbejdet var så godt, at hr. Svend Auken ville lægge op til, hvis der kom et flertal af S og SF på et tidspunkt, at der skulle dannes en flertalsregering. Men det er jeg sikker på at fru Marianne Jelved følger op på et tidspunkt.

Men når jeg kigger på afstemningerne i går og sammenholder det med udsagnet om det gode samarbejde, vil jeg egentlig godt vide, hvad der ligger i det udgiftspolitisk. Er Socialdemokratiet enig med SF i udgiftspolitikken, eller er det gode samarbejde et godt samarbejde på overfladen? Selv om S og SF stemte sammen mange gange omkring SF's ændringsforslag, beløb de steder, hvor Socialdemokratiet støttede SF, sig faktisk kun – hvis jeg har talt rigtigt – til i alt 123 mio. kr., så det var jo ikke så megen støtte, SF fik til sine forslag på finansloven.